

Ved Lyden af Vognen vendte han sig om. Det var Jægermesteren. Da han genkendte dem, slap han Saven med et Brøl af Glæde.

„Næh! Er det Jer, Børnlille!“ raabte han med sin ukonfirmerede Stemme. „Det var virkelig pænt af Jer! Kom dog ned! Kom dog ned! Nu skal jeg kalde paa Mariane. Gud, hvor ser du godt ud, Jytte! Kom i mine svedige Arme, Kusine!“

Uden at vise mindste Forlegenhed hverken paa Grund af sin Paaklædning, sit ubarberede Ansigt eller sin hele reducerede Tilværelse hjalp han dem ned af Vognen og førte dem ind.

Inde i sin Stue, der laa bag ved Køkkengangen, gjorde han udtrykkeligt opmærksom paa, at alle Møblerne var hans egne. Der var foruden Sengen et lille Vaskebord, et Klædeskab, et Par Stole og et Klapbord. Det var alt, hvad han havde tilbage af Storeholts Herligheder.

„Kom nu her og se min Udsigt!“ sagde han efter at have taget en Frakke paa, der dækkede over den lappede Buksebag. „Er her ikke herligt? Det Syn nedover Bakken til Skoven — jeg solgte det ikke for en Million. Naar jeg sidder her ved Vinduet om Eftermiddagen og ryger en Pibe, føler jeg mig fuldkommen tilfreds. Jeg beklager mig absolut ikke. Naturligvis var det ikke morsomt for en Mand med min Fortid at blive erklæret for uheldbreddelig Idiot. I har vel set det? Det har staaet i alle Bladene. Med fuldt Navn og Titel og det hele. Men hvad skulde jeg gøre? Jeg h a v d e jo lavet Skandale. Der forelaa jo desuden en Lægeerklæring. Og som det hedder hos de